DZIENNIK

ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): cała strona—40 zł., 1/2 strony—20 zł. 1/4 strony—10 zł., na marginesie 10 zł. wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 15 gr.

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Prenumerata kwartalnie 2 zł. | **Cena egzemplarza 25 groszy.**

Nr. 2. (215) | **Lublin, dnia 24-go stycznia 1928 roku.** | **Rok VIII.**

D Z I A Ł U R Z Ę D O W Y.

INSTRUKCJA

o przymusowem ściąganiu podatków samorządowych i opłat, oraz innych należności miejskich.

(Zatwierdzona uchwałą Magistratu z dnia 20/I 1928 roku.)

§ 1.

Przymusowe ściąganie zaległych miejskich podatków, opłat i innych należności przez miejskie władze egzekucyjne w drodze administracyjnej, wykonywane być winno na podstawie niniejszej instrukcji.

§ 2.

Miejskie władze egzekucyjne wchodzą w skład Oddziału Podatkowo-Budżetowego Wydziału Finansowego i są podległe Prezydentowi miasta, zgodnie z regulaminem Magistratu.

Do kierownictwa miejskich władz egzekucyjnych należy czuwanie nad prawidłowem i zgodnem z obowiązującemi przepisami wykonywaniem czynności egzekucyjnych. Organami wykonawczemi miejskich władz egzekucyjnych są sekwestratorowie i inni urzędnicy, działający na podstawie udzielonego im upoważnienia do wykonywania czynności egzekucyjnych. Do nich należy egzekwowanie należności, określonych w § 1 niniejszej instrukcji, jako też ściąganie należności na żądanie innych właściwych władz.

§ 3.

Każdy organ egzekucyjny winien być zaopatrzony w legitymację służbową, uprawniającą do wykonywania czynności egzekucyjnych i pisemny nakaz wykonania egzekucji. Każda legitymacja winna być opatrzona pieczęcią miejską.

W razie gdy organ egzekucyjny przestaje stale pełnić służbę egzekucyjną, należy legitymacje od niego odebrać.

Organa egzekucyjne zasadniczo winny być zaopatrzone w odznaki wska-

zujące na ich charakter służbowy.

Bez tytułu egzekucyjnego nie wolno przeprowadzać egzekucji.

Tytułami egzekucyjnemi są pisemne polecenia lub wezwania płatnicze na podatki, opłaty i inne należności miejskie, prawomocne orzeczenia karne i inne nakazy, wydane w celu ściągnięcia należności.

§ 4.

Czynności egzekucyjne należy wykonywać tylko w porze dziennej i w dniach powszednich. W dniach niedzielnych i świątecznych stosownie do religijnego wyznania dłużnika, egzekucji nie należy prowadzić. W wyjątkowych wypadkach nagłej potrzeby można wykonać czynność egzekucyjną w nocy lub w dzień świąteczny, jednak tylko za uprzedniem specjalnem zezwoleniem władzy egzekucyjnej.

§ 5.

Jeżeli czynność egzekucyjna wykonaną ma być w obrębie stacji kolejowych, urzędów państwowych, winien organ egzekucyjny przed rozpoczęciem czynności porozumieć się z właściwą władzą.

§ 6.

Organa egzekucyjne winny pełnić swą służbę z powagą, w sposób najszybciej prowadzący do celu, bacząc na to, aby egzekwowany dłużnik nie doznał niepotrzebnej szkody. W czasie swej czynności mają unikać zbędnych rozmów, oraz używania zwrotów i uwag, mogących drażnić płatnika.

§ 7.

O ile cel egzekucji tego wymaga, są organa egzekucyjne upoważnione do przeszukiwania mieszkania dłużnika egzekwowanego i schowków tam się znajdujących.

W celu dokonania egzekucji, wolno im nakazać otworzenie zamkniętych drzwi domowych i pokojowych, tudzież zamkniętych schowków.

§ 8

Z mocy postanowień art. 8 Ustawy z dn. 14/XII 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 5, p. 37 z 1924 r.) mają prawo organa egzekucyjne zwrócić się do organów Policji Państwowej o udzielenie pomocy czynnej, ilekroć organa egzekucyjne same własnemi środkami nie mogą dokonać czynności służbowych.

Organ egzekucyjny jest obowiązany wezwać interwencji funkcjonarjusza miejscowej Policji, aby był obecny przy czynności egzekucyjnej:

1) gdy zewnętrzne drzwi domu, w którym egzekucja ma być dokonana są zamknięte i odmówiono ich otworzenia;
2) gdy nie otworzono drzwi i pokojów wewnętrznych, lub odmówiono otworzenia zamków od zamkniętych pomieszczeń i schowków;
3) gdy czynność egzekucyjna odbywa się w nieobecności dłużnika egzekwowanego, a niema żadnej dorosłej osoby, należącej do rodziny lub domowników, ani też osoby, która sprawuje dozór nad mieszkaniem lub lokalem tegoż;
4) jeżeli organowi egzekucyjnemu stawiane są przeszkody niewłaściwem zachowaniem się lub oporem egzekwowanego dłużnika lub innej osoby, obecnej podczas wykonywania czynności egzekucyjnej, albo gdy zachodzi wypadek gwałtu publicznego.

§ 9.

O wypadkach gwałtu publicznego lub stawiania oporu czynnego. winien organ egzekucyjny niezwłocznie donieść swej bezpośredniej władzy egzekucyjnej, której obowiązkiem jest poczynić dalsze odpowiednie zarządzenia, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

§ 10.

Jeżeli zamierzone jest użycie interwencji organów bezpieczeństwa publicznego, ma organ egzekucyjny zwrócić sić o pomoc do najbliższego posterunku Policji Państwowej.

§ 11.

Jeżeli organ egzekucyjny nie mógł wykonać czynności egzekucyjnej wskutek przeszkód od siebie niezawisłych, winien o tem niezwłocznie zawiadomić władzę egzekucyjną, dołączając odnośne akta egzekucyjne i podając przyczyny niemożności przeprowadzenia egzekucji. Władza egzekucyjna, po zbadaniu stanu sprawy wydać ma stosowne dalsze zarządzenia.

Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego zostanie stwierdzone, że bezwzględne ściągnięcie należności spowoduje niewątpliwie ruinę gospodarczą płatnika, władze egzekucyjne po należytem zbadaniu położenia ekonomicznego płatnika i tylko w wypadku, gdy tenże wniósł odpowiednie przedstawienie, może wstrzymać egzekucję lub ją ograniczyć do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego wyżej skutku.

§ 12.

Jeżeli dłużnik zmarł przed wykonaniem u niego egzekucji, ma organ egzekucyjny zaniechać egzekucji i donieść o tem władzy egzekucyjnej, która wyda zarządzenie, celem ściągnięcia należności od osób wchodzących w prawa zmarłego.

§ 13.

Jeżeli ma być wdrożona egzekucja przeciw Spółce, która nie posiada majątku ruchomego, ma władza egzekucyjna zbadać w rejestrze handlowym, czy i które osoby odpowiadają majątkiem swoim za zobowiązania spółki i stosownie do wyniku, zarządzić egzekucję na majątku spólników, osobiście odpowiadających swym majątkiem.

§ 14

Władze egzekucyjne mają prawo przeprowadzenia we własnym zakresie działania następujących rodzajów egzekucji:

1) upomnienia. UWAGA: upomnienie (wezwanie) płatnika nie jest nieodzownym środkiem egzekucji.
2) zajęcia i oszacowania, oraz sprzedaży ruchomości dłużnika.
3) zajęcia pretensji dłużnika lub innych jego praw u osób trzecich, o ile pretensje lub prawa nie są hipotecznie zabezpieczone.
4) sekwestracji dochodów z nieruchomości, ewentualnie przymusowego zarządu nieruchomości dłużnika. Wszelkie inne kroki egzekucyjne przeprowadzone być mogą tylko przy pomocy właściwych sądów.

§ 15.

Władze egzekucyjne obowiązane są natychmiast po upływie terminu płatności wezwać płatników do zapłaty zaległości, pod rygorem przymusowego ściągnięcia tychże, w razie nieuiszczenia ich w terminie 7-dniowym od daty wezwania.

§ 16.

Organa egzekucyjne dokonują zajęcia ruchomości w mieszkaniu lub w zakładach przemysłowych, handlowych i gospodarczych, należących do dłużnika.

Przybywszy na miejsce, winien organ egzekucyjny oznajmić cel swego przybycia, okazać swą legitymację służbową i wezwac dłużnika do zapłaty zaległości.

Organ egzekucyjny ma zaniechać zajęcia:

Skoro dłużnik zapłaci zaległość do rąk egzekutora, względnie udowodni uiszczenie zaległości wiarygodnym dokumentem, jako to: kwitem kasowym lub pocztowym, albo skoro udowodni przedłożeniem rozporządzenia właściwej władzy, że zaległość została umorzona, odroczona, lub rozłożona na ratalne spłaty.

§ 17.

Zajęcie ma być dokonane w takim rozmiarze, jaki jest potrzebny do pokrycia zaległości wraz z karami i odsetkami za zwłokę, oraz z kosztami egzekucyjnemi.

Zajęcie ma być zaniechane, skoro niema widoków, że gotówka uzyskana ze sprzedeży zająć się mających przedmiotów, pokryje koszty egzekucyjne.

§ 18.

Przez majątek ruchomy, podlegający zajęciu, rozumieć należy rzeczy fizyczne, które nie stanowią na zasadzie przepisów obowiązującego prawa cywilnego nieruchomości z natury swej lub z przeznaczenia swego, a które są własnością dłużnika i znajdują się w jego przechowaniu i posiadaniu, lub które są wprawdzie w posiadaniu lub przechowaniu innej osoby, jednak sa własnością dłużnika.

UWAGA: Pojęcie rzeczy ruchomych i nieruchomych określają art. 527 i nastepne Kod. Cyw. Pol.

§ 19.

Przy egzekucji, skierowanej do jednego z małżonków, opisowi i sprzedaży ulegają wszystkie ruchomości, znajdujące się we wspólnem ich mieszkaniu, z wyjątkiem ubrania i bielizny drugiego małżonka, oraz rzeczy, co do których złożone dostateczne dowody, iż należą do tegoż małżonka (drugiego).

UWAGA 1: zajęcie i sprzedaż ruchomości, we wspólnem mieszkaniu małżonków znajdujących się, winny być dokonywane z zachowaniem przepisów o stosunkach majątkowych między małżonkami (art. 191—235 Kod. Cyw. Pol. z r. 1825.

UWAGA 2: dowodem tego, do kogo z małżonków należą ruchomości, bywa najczęsciej intercyza przedślubna, dla ważności której winna być o niej uczyniona wzmianka w akcie ślubnym małżonków.

Gdy między małżonkami zastrzeżona została wspólność majątkowa (na mocy intercyzy przedślubnej), zajęcie i sprzedaż winny być skierowane przeciwko obojgu małżonkom.

Gdy ruchomości należą do dwóch i więcej osób, to przy egzekucji, skierowanej do jednego ze współwłaścicieli tych ruchomości, zajęcie i sprzedaż winny być dokonane przeciwko wszystkim właścicielom ruchomości, jednakże na pokrycie długu będzie użyta część ceny, uzyskanej ze sprzedaży, przypadająca na udział dłużnika.

§ 20.

Nie wolno zajmować ruchomości, które z mocy postanowień ustawowych wyłączone są z pod egzekucj, a które mogą być egzekwowane tylko w drodze sądowej.

Wyłączone są z pod zajęcia:

1) sumy złożone na książeczki oszczędnościowe P. K. O. do wysokości dwóch tysięcy pięciuset złotych.

2) codzienne używane ubranie, niezbędnie stosowane do pory roku.

3) bielizna i sprzęty gospodarskie w ilości niezbędnej dla dłużnika i jego rodziny do codziennego użytku.

4) pościel i łóżka, użytkowane przez też same osoby.

5) znajdujące się w domu zapasy żywności i opału w ilości potrzebnej na utrzymanie domu w ciągu miesiąca.

6) obrazy świętych, nie mające szat ani ozdób kosztownych.

7) papiery familijne i inne pisma, należące do dłużnika, wyjąwszy obligi, akcje, obligacje i t. p. papiery procentowe.

8) niezbędne umundurowanie osób, będących w służbie czynnej.

9) ruchomości, uznane przez prawo cywilne za przynależność majątków nieruchomych.

§ 21.

Egzekucję przeciw opieszałym płatnikom należy przeprowadzić w ten sposób, aby zabezpieczyć interesy Kasy Miejskiej, a z drugiej strony uniknąć narażenia egzystencji gospodarczej płatników.

W tym celu należy zająć najpierw znajdującą się u płatnika gotówkę, kosztowności, klejnoty, papiery wartościowe i wogóle cenniejsze przedmioty, które łatwo dadzą się przenieść, a rzeczy zbytkowne przed potrzebnemi. Gdyby takich przedmiotów nie znaleziono należy zająć inne ruchomości, należące do płatnika.

Urządzenie domowe, a w szczególności meble, należy tylko wówczas zaj-

mować, gdy dłużnik nie ma innego majątku ruchomego, którego zajęcie zabezpieczałoby dostatecznie pretensje Kasy Miejskiej.

§ 22.

Przy skierowaniu egzekucji na ruchomości, wchodzące w skład gospodarstwa zarobkowego płatnika, należy przestrzegać następujących prawideł:

a) w przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych ulegają zajęciu przedewszystkiem zapasy wytworów i towarów, a w braku tychże lub w razie niewystarczalności tychże na zabezpieczenie należności Kasy Miejskiej zająć należy inwentarz, jednakże z wyłączeniem urządzenia i przedmiotów, niezbędnie potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa.

b) w gospodarstwach rolnych nie podlega zajęciu inwentarz żywy i martwy, oraz zapasy zboża i ziemiopłodów, niezbędne do prowadzenia normalnego gospodarstwa.

§ 23.

Zajęcie towarów, oddanych do transportu przedsiębiorstwom przewozowym należy przedsiębrać tylko wtedy, gdy skierowanie egzekucji na inny majątek dłużnika było bezskuteczne, lub gdy zebrane przez władzę egzekucyjną dane o majątku dłużnika wskazują, że bez zastosowania tego środka, ściągnięcie należności miejskiej byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione.

Przedmioty ulegające zepsuciu lub tracące na wartości wskutek ich dłuższego przechowywania, albo przedmioty, których przechowywanie byłoby połączone z kosztami niewspółmiernie wysokiemi w stosunku do ich wartości, należy zajmować tylko w braku innych przedmiotów, podlegających zajęciu.

§ 24.

Wszystkie protokóły zajęcia ruchomości, dokonanego przez organa egzekucyjne, winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem kierownika władzy egzekucyjnej na dowód, że sprawdził on i w razie potrzeby wyłączył ruchomości, nie podlegające egzekucji.

Równocześnie z zajęciem należy dokonać opisania i oszacowania wartości zajętych przedmiotów i uwidocznić to w protokóle zajęcia.

Każda rzecz zajęta winna być opisana według jej nazwy, rodzaju i znamion, odróżniających ją od innych rzeczy tego samego rodzaju, a w miarę potrzeby według wagi i miary, zaś kruszce i metale szlachetne według próby.

Skrobania w protokóle zajęcia są niedopuszczalne, winien on być sporządzony czytelnie, bez poprawek i przekreśleń. Dłużnik i osoby, biorące udział w egzekucji mogą czynić organowi egzekucyjnemu uwagi i proponować zmiany w opisaniu, o ile nie zostaną uwzględnione winien organ egzekucyjny zanotować w protokóle zajęcia przyczyny nieuwzględnienia zaproponowanych zmian.

Wartość każdego zajętego przedmiotu określi organ egzekucyjny po wysłuchaniu dłużnika.

W razie sporu co do wartości przedmiotu, należy na żądanie dłużnika i na jego koszt powołać do oszacowania znawców.

§ 25.

Jeżeli ruchomości dłużnika zostały już zajęte sądownie lub administracyjnie na rzecz osób trzecich, winien sekwestrator sprawdzić zajęte rzeczy z protokółem poprzedniego zajęcia, sporządzić odpis protokółu poprzedniego zajęcia, wyznaczyć termin licytacyjny i zawiadomić osobę, względnie instytucję, na rzecz której rzeczy zostały zajęte, o położeniu aresztu na rzecz Magistratu i o wyznaczonym terminie licytacyjnym. Niezależnie od tego sekwestrator winien zająć rzeczy, które jeszcze nie zostały zajęte. O dokonaniu zajęcia na rzecz Magistratu zajętych już przedmiotów na rzecz innych osób, lub też instytucji, sekwestrator winien zawiadomić i organ egzekucyjny, który zajęcia dokonał.

§ 26.

Jeżeli przy zajęciu ktokolwiek zarzuca, iż trzecie osoby mają pretensje do przedmiotów, które organ ma zamiar zająć, a niema innych przedmiotów, podlega-

jących zajęciu, winien organ egzekucyjny przeprowadzić zajęcie, lecz zarazem w protokóle zajęcia zanotować na podstawie natychmiast wdrożonych dochodzeń, następujące okoliczności:

a) co do których przedmiotów i na czyją rzecz (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania) zgłoszono pretensje o wyłączenie.

b) jakie dowody (świadkowie, dokumenty i t. p.), żądający wyłączenia ofiarować może w celu wykazania swych pretensji.

Zarazem organ egzekucyjny oznajmić ma dłużnikowi i żądającemu wyłączenia, względnie tej osobie, która w imieniu uprawnionego podniosła to żądanie, że względem przedmiotów, których wyłączenia żądano, tak długo nie będą prowadzone dalsze kroki egzekucyjne, aż władza egzekucyjna orzeknie o tem roszczeniu.

Protokóły zajęcia spisane starannie z uwzględnieniem powyższych postanowień, należy natychmiast przedkładać kierownikowi egzekucji.

Kierownik egzekucji wdrożyć ma bezzwłocznie dalsze dochodzenia, zmierzające do zupełnego wyjaśnienia stanu sprawy (żądanie dokumentów dowodowych i przesłuchanie świadków) i jeżeli żądający wyłączenia wykazał słuszność swych roszczeń za pomocą świadków lub dokumentów, ma władza egzekucyjna natychmiast przedłożyć akta Prezydentowi lub upoważnionemu przez niego i ewentualnie zarządzić wyłączenie z pod egzekucji dotyczących przedmiotów i o tem bezzwłocznie zawiadomić dłużnika, oraz osobę, żądającą wyłączenia.

W razie zgłoszenia po zajęciu skargi o wyłączenie lub wniesienie skargi do sądu, ma władza egzekucyjna w każdym wypadku natychmiast zarządzić wstrzymanie postępowania egzekucyjnego aż do zbadania stanu sprawy i decyzji Prezydenta lub upoważnionego przez tegoż.

§ 27.

Zajęte przedmioty, po umieszczeniu na nich znaku urzędowego zajęcia w sposób nieszkodliwy, oraz po ostrzeżeniu dłużnika co do skutków karnych, jakie pociąga za sobą usunięcie lub zamiana zajętych przedmiotów, oraz naruszenie znaku urzędowego na tych przedmiotach, należy z reguły pozostawić pod jego dozorem lub dozorem zaufania godnej trzeciej osoby, którą wyznaczy organ egzekucyjny.

Przyjęcie przedmiotów pod dozór winno być stwierdzone przez dozorcę podpisem w protokóle zajęcia.

Organ egzekucyjny ma poinformować dozorcę, że nie wolno mu używać rzeczy zajętych, ani komu innemu ich powierzać, lecz że jest obowiązany osobiście mieć nad niemi należytą pieczę.

O ile dozór pociąga za sobą koszty, mają one być pokryte z ceny uzyskanej ze sprzedaży zajętych ruchomości, a jeżeli licytacja nie dojdzie do skutku, pokryć koszty winien bezpośrednio dłużnik.

Zajęte ruchomości należy niezwłocznie przenieść na skład:

a) gdy płatnik nie daje rękojmi sumiennego przechowania zajętych ruchomości;

b) gdy według sprawdzonych informacji, posiadanych przez władzę egzekucyjną, płatnik rozporząda dostatecznemi środkami, lecz uchyla się złośliwie od obowiązku podatkowego;

c) gdy oddanie ruchomości pod nadzór innych osób nie może być dokonane z braku zaufania do nich;

d) gdy nikt dozoru przyjąć nie chce,

e) wreszcie gdy zachodzi uzasadniona obawa bojkotu akcji egzekucyjnej w miejscu dokonanego zajęcia.

Unikać należy w miarę możności przenoszenia na skład urządzenia domowego.

W innych wypadkach między dniem zajęcia, a dniem ewentualnego przeniesienia ruchomości na skład, ma być zasadniczo zachowany termin trzydniowy.

§ 28.

Protokół zajęcia poza opisaniem i oszacowaniem zajętych przedmiotów

powinien zawierać:

1) dokładne oznaczenie czasu i miejsce sporządzenia.

2) wyszczególnienie tytułu egzekucyjnego.

3) imiona i nazwiska osób, które uczestniczyły w czynności egzekucyjnej, z zaznaczeniem, czy zajęcia dokonano w obecności dłużnika, czy też w jego nieobecności, a także w obecności jakich świadków, względnie rzeczoznawców.

4) podpisy osób, biorących udział w egzekucji z nadmienieniem, że protokół podpisany został po odczytaniu go obecnym.

5) podpis osoby, której oddano zajęte przedmioty pod dozór.

Jeżeli nie uczyniono zadość jednemu z powyższych warunków, należy w protokóle podać przyczyny.

§ 29.

Organ egzekucyjny po dokonaniu zajęcia i oszacowaniu oznaczy termin sprzedaży zajętych ruchomości, czas i miejsce dokonać się mającej licytacji, przyczem ma mieć na względzie najkorzystniejsze dla dłużnika warunki.

§ 30.

Termin sprzedaży zajętych ruchomości nie może być wcześniej wyznaczony, jak po upływie siedmiu (7) dni od daty ich zajęcia.

Termin sprzedaży należy ogłosić publicznie najmniej na 7 dni przed terminem licytacji. Ogłoszenia o licytacji winny być bezwarunkowo umieszczone nazewnątrz lokalu, w którym odbyć się ma licytacja, oraz w Magistracie.

Rzeczy, ulegające szybkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie przez czas dłuższy pociąga za sobą znaczne i niewspółmierne do ich wartości koszty, lub gdy dłużnik wyrazi na to swą zgodę, mogą być sprzedane w krótszym niż trzydniowym terminie.

§ 31.

Sprzedaż przedmiotów, zajętych u rolników nie może mieć miejsca podczas siewów zwyczajnych na wiosnę i w jesieni, za każdym razem przez 2 tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. Czas siewów i żniw przyjąć należy według stosunków miejscowych.

§ 32.

Licytacja odbywa się w obecności przedstawiciela policji miejscowej, lub 2-ch świadków w dniach powszednich i w miejscu, gdzie się znajdują zajęte ruchomości.

Licytacja może odbywać się w godzinach od 10-ej rano do godziny 14-ej, gdy jednak rozpoczęta w powyższych licytacja nie została ukończoną do godziny 14-ej, to może ona być kontynuowaną bez przerwy do godziny 17-ej.

§ 33.

Licytacji należy zaniechać, skoro dłużnik lub kto inny za niego złoży całą należność wraz z karami, odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi. Należy ją wstrzymać, gdy dłużnik wykaże się urzędowym aktem udzielenia odroczenia lub rozłożenia na raty zaległej kwoty.

§ 34.

Licytacja uważaną jest za niedoszłą do skutku:

1) gdy do licytacji stanęła tylko jedna osoba kupująca;

2) jeżeli nikt z obecnych nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie;

W powyższych wypadkach wyznacza się ponowny termin licytacyjny, przyczem stosować się należy do przepisów obowiązujących dla wyznaczenia pierwszego terminu.

Gdy mają być sprzedane rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu, licytacja w dalszym ciągu trwać może i w dniach następnych.

§ 35.

Licytację przeprowadza i kieruje nią organ egzekucyjny.

Przed rozpoczęciem licytacji ma on sprawdzić, czy ilość, jakość i rodzaj przedmiotów, wystawionych na sprzedaż, zgodne są z protokółem zajęcia i opisa-

nia, oraz czy ogłoszenia, o których jest mowa w § 31 niniejszej instrukcji, zostały prawidłowo podane do publicznej wiadomości.

§ 36.

Organ egzekucyjny ma oświadczyć obecnym, że ruchomości sprzedane będą tylko za gotówkę najwyżej dającemu z obowiązkiem natychmiastowego ich zabrania.

Porządek, w jakim pojedyńcze przedmioty będą sprzedawane, oznaczy organ egzekucyjny, przyczem może uwzględnić życzenie dłużnika.

Zajęte przedmioty należy wywoływać pojedyńczo albo partjami, jeżeli są sprzedawane większe ilości tego samego rodzaju przedmiotów.

§ 37.

Organ egzekucyjny wywołuje przy każdym przedmiocie cenę szacunkową tegoż.

Nie wolno uwzględniać na pierwszej licytacji ofert na kwoty niższe od ceny oszacowania. Jeżeli nikt z obecnych nie zaofiaruje ceny wyższej, należy wyznaczyć nowy termin licytacyjny.

W drugim terminie licytacyjnym rozpoczyna się licytacja od ceny zaofiarowanej, przyczem zajęte przedmioty mogą być sprzedane poniżej ceny oszacowania; jednak przedmioty ze złota i srebra nie mogą być sprzedawane za cenę niższą od wartości kruszcu.

§ 38.

Licytację należy tak długo prowadzić, dopóki licytanci zgłaszają wyższe jeden od drugiego oferty.

Przybicie ceny kupna na rzecz najwyżej dającego następuje wówczas, skoro mimo trzykrotnego wezwania, żaden z licytantów nie zgłasza wyższej oferty.

Jeżeli nabywca nie składa aż do zamknięcia licytacji ceny kupna, należy na tej samej licytacji ponownie wywołać te same przedmioty, jednak ten, kto poprzednio podał najwyższą ofertę, lecz ceny przybicia nie złożył, jest od ponownej licytacji wyłączony.

§ 39.

Licytację co do danego dłużnika zamyka się, skoro uzyskana kwota wystarcza na zaspokojenie zaległości i pokrycie kosztów egzekucyjnych.

Zamknięcie licytacji ogłasza organ egzekucyjny.

Jeżeli kwota, uzyskana z licytacji części zajętych przedmiotów pokryła należność, przypadającą od dłużnika, należy niesprzedane rzeczy wydać dłużnikowi.

§ 40.

Z przeprowadzonej licytacji ma organ egzekucyjny sporządzić protokół, który winien zawierać:

1) imię i nazwisko, oraz charakter służbowy organu egzekucyjnego, imię i nazwisko, oraz miejsce zamieszkania rzeczoznawców, jeżeli byli do licytacji powołani;
2) miejsce i czas odbytej licytacji,
3) czas rozpoczęcia przetargu i zamknięcia licytacji,
4) wykaz przedmiotów wywołanych z podaniem pozycji protokółu ich zajęcia,
5) cenę wywołaną,
6) najwyższą uzyskaną ze sprzedaży kwotę,
7) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy,
8) podpisy organu egzekucyjnego, organu policyjnego, względnie zwierzchności gminnej, które brały udział w licytacji, tudzież nabywcy przedmiotu sprzedanego.

§ 41.

O ile władze egzekucyjne nie są w możności ściągnąć należności środkami, określonemi w niniejszej instrukcji, obowiązane są zwrócić się z odpowiedniemi wnioskami do swych bezpośrednich przełożonych.

Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina — — Redaktor **L. Radliński**.

Drukarnia Magistratu m. Lublina.